

Arrest

nr. 142 931 van 9 april 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIII^{ste} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 16 oktober 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 21 augustus 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HUYSMAN, die loco advocaat P. STAELENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 30 juli 2008 toe op Belgisch grondgebied en diende diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen trof op 6 maart 2009 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. Verzoekster diende op 15 oktober 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.4. Op 1 december 2009 diende verzoekster een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid trof op 16 december 2010 een beslissing waarbij de in punt 1.3 vermelde aanvraag ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) vernietigd in zijn arrest van 21 maart 2011 (RvV 21 maart 2011, nr. 58 252)

1.6. Verzoekster diende op 28 maart 2011 een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid trof op 26 april 2011 een beslissing waarbij de in punt 1.6 vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Deze beslissing werd door de Raad vernietigd in zijn arrest van 29 september 2014 (RvV 29 september 2014, nr. 130 311).

1.8. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid trof op 5 augustus 2011 een beslissing waarbij de in punt 1.3 vermelde aanvraag ongegrond werd verklaard. Het beroep tegen deze beslissing werd door de Raad verworpen in zijn arrest van 30 oktober 2012 (RvV 30 oktober 2012, nr. 90 795).

1.9. Op 12 maart 2012 diende verzoekster wederom een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.10. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding trof op 12 juni 2012 een beslissing waarbij de in punt 1.9 vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard.

1.11. Verzoekster diende op 14 december 2012 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.12. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding trof op 27 mei 2014 een beslissing waarbij de in punt 1.11 vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.13. Verzoekster diende op 7 juli 2014 nogmaals een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.14. De gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de Minister) trof op 21 augustus 2014 een beslissing waarbij de in punt 1.13 vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard.

1.15. De gemachtigde van de Minister trof op 21 augustus 2014 eveneens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Verzoekster werd hiervan op 16 september 2014 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Mevrouw

Naam + voornaam: M.(...) A.(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Armenië

*wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,
binnen 0 dagen na de kennisgeving*

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 § 3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar [0] dagen verminderd omdat

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: Betrokkene heeft nagelaten gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, afgeleverd op 27.05.2014 en betekend op 03.06.2014”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoekster te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie op van niet-ontvankelijkheid van het beroep wegens het gebrek aan het rechtens vereiste belang in hoofde van de verzoekende partij. Volgens de verwerende partij beschikt de gemachtigde van de Minister bij het nemen van de bestreden beslissing, die gestoeld is op artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, niet over een discretionaire bevoegdheid zodat een eventuele vernietiging van de bestreden beslissingen verzoekster geen enkel nut kan opleveren. De gemachtigde van de Minister zou immers niet anders kunnen dan aan verzoekster op grond van identieke vaststellingen een nieuw bevel af te leveren.

3.2. Artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°(...) bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; (...).”

3.3. Verzoekster betwist in haar middel de pertinente vaststelling niet van de gemachtigde van de Minister dat zij *“niet in het bezit (is) van een geldig visum”*, waardoor deze in beginsel inderdaad een bevel ‘moet’ afleveren aan verzoekster.

3.4. De Raad wijst er echter op dat verzoekster in haar middelen de schending aanvoert van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM). Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet waardoor de Raad, ondanks de vaststelling dat het bestuur over een gebonden bevoegdheid beschikt, de gegrondheid dient te onderzoeken van de middelen die gestoeld zijn op een schending van hogere verdragsbepalingen. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waarbij de inhoud van de grief die gebaseerd is op een artikel uit het EVRM kan worden onderzocht en waarbij passend rechtsherstel kan worden verleend, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat de manier betreft waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, *Jabari/ Turkije*, § 48; EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 291). Verzoekster stelt het volgende met betrekking tot de aangevoerde schending van de artikelen 3 en 13 van het EVRM:

“II.1.4. Indien er aldus een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven, moet steeds duidelijk gemotiveerd worden waarom zulks wordt gedaan en moet -in plaats van automatisch dergelijke beslissing af te geven - automatisch gemotiveerd en nagegaan worden of de uitvoering van dergelijke beslissing geen schending inhoudt van de fundamentele, internationaal gevestigde grondrechten van elkeen.

Verzoekende partij kreeg tevens ten onrechte een onontvankelijkheidsbeslissing voor haar medische regularisatieaanvraag. Hiertegen werd uiteraard een (niet -automatisch- suspensief) beroep ingeleid, waardoor verzoekende partij op heden gerepatriëerd kan worden. Verzoekende partij heeft in dit beroep dd. 16 oktober 2014 reeds geargumenteed dat uitwijzing van haar, een schending van artikel 3 EVRM inhoudt.

Zo leest verzoekende partij bijvoorbeeld ook niet in de bestreden beslissing dat rekening werd gehouden met alle elementen waarover verwerende partij, onder meer door het indienen van een aanvraag ex. art. 9ter Vreemdelingenwet, beschikte. Zoals tevens blijkt uit de aanvragen tot medische regularisatie is verzoekende partij ernstig ziek en kan zij niet terugkeren naar haar land van herkomst omdat er aldaar geen adequate medische behandeling aanwezig is. De uitwijzing van een zieke naar een land waar onvoldoende medische voorzieningen voorhanden zijn, kan dergelijke behandeling uitmaken.”

“II.3.1. Indien verzoekende partij de thans bestreden beslissing niet zou aanvechten, zou het bevel om het grondgebied te verlaten onverminderd definitief worden zonder dat verzoekende partij nog een rechtsmiddel kan opwerpen om haar uitwijzing tegen te gaan.

Verzoekende partij weet immers momenteel niet waarheen de Belgische autoriteiten haar zullen uitwijzen en op welke manier dit zou gebeuren. Dit alleen al zorgt ervoor dat de mogelijkheid om dit verzoekschrift in te dienen onmogelijk een daadwerkelijk beroep kan worden genoemd.

Om eventueel in de toekomst nog een rechtsmiddel te hebben om dit tegen te gaan heeft verzoekende partij er echter toch voor geopteerd om de thans bestreden beslissing aan te vechten.

Ter zake wenst verzoekende partij dan ook te verwijzen naar een recent arrest van het Europees Hof dd. 2 oktober 2012 (verzoeknummer: 33210/11). Dit betrof de situatie waarin een Afghaanse familie op het moment van haar asielaanvraag tevens onmiddellijk een teruggedrijvingsbevel betekend kreeg. Op het moment dat de asielaanvraag negatief werd afgesloten door Uw Raad besliste de verwerende partij om betrokkenen naar Rusland terug te drijven. Verwerende partij was van mening dat dergelijke teruggedrijving artikel 3 EVRM niet schond en dat betrokkenen, indien zij van oordeel waren dat dit wel het geval was, beroep hadden moeten indienen tegen dit teruggedrijvingsbevel.

Het Europees Hof oordeelde echter anders: “Or, la Cour n’aperçoit pas quels arguments spécifiques les requérants auraient pu invoquer pour éviter un retour en Afghanistan via la Russie.” (cf. randnummer 96)

EN

“Du fait que les requérants, en déposant une demande d’asile, avaient saisi les instances d’asile de l’examen de leurs craintes liées à un retour en Afghanistan, la Cour se doit de vérifier s’ils ont disposé dans ce cadre d’un recours remplissant les exigences de l’article 13 et les prémunissant contre un refoulement arbitraire, même indirect, vers l’Afghanistan.” (randnummer 99)

Hoewel de situatie in casu niet identiek is (het betreft immers een bevel om het grondgebied te verlaten en er is geen asielprocedure hangende), is ze wel degelijk vergelijkbaar.

Verwerende partij kan zich echter tevens op dit passe-partout bevel beroepen om verzoekende partij gedwongen uit te wijzen.

Hoe een dergelijke uitwijzing zal plaatsvinden en of het werkelijk naar een land gaat zijn waar men de schending van artikel 3 daadwerkelijk onderzocht heeft, is verzoekende partij nog niet duidelijk. Immers de uitwijzing van een zieke naar een land waar onvoldoende medische voorzieningen voorhanden zijn, kan dergelijke behandeling uitmaken.

Op het moment dat dit wel duidelijk zal zijn, heeft de verzoekende partij geen enkel middel meer om Uw Raad hieromtrent te vatten teneinde een eventuele schending van artikel 3 EVRM te voorkomen. Dit is niet ernstig. Het is dan ook deze praktijk die het EHRM au fond afwijst.

Mutatis mutandis meent verzoekende partij dan ook dat, in de mate dat het thans bestreden bevel een gedwongen uitwijzing toelaat op vooralsnog onbekende wijze, die dan later niet meer aanvechtbaar zal zijn, artikel 13 EVRM schendt.

Uw Raad is misschien de mening toegedaan dat verzoekende partij de schending van artikel 3 EVRM niet genoeg concretiseert. Hoe kan verzoekende partij echter deze concretiseren wanneer de bestemming van de gedwongen terugkeer nog onbekend is?

Het probleem is nu net dat, wanneer de bestemming wel concreet is en verzoekende partij wel haar grief in de zin van artikel 3 EVRM zou kunnen concretiseren, dit bevel reeds definitief zou kunnen zijn en dus de legitimatie voor deze schending zou vormen, zonder dat verzoekende partij nog enig rechtsmiddel voorhanden heeft.

Verzoekende partij meent dan ook dat dit bevel om deze reden vernietigd dient te worden. Ofwel brengt de wetgever zijn wetgeving in lijn met artikel 13 EVRM, ofwel kan een dergelijk bevel pas verzoenbaar worden geacht met artikel 13 EVRM wanneer alle modaliteiten omtrent de gedwongen uitwijzing bekend

zijn, ofwel stelt verwerende partij expliciet in haar bevel dat dit geen titel kan vormen tot een gedwongen uitwijzing.

II.3.2. Wat betreft het aantonen van belang:

Te vergeefs zou de verwerende partij opwerpen dat het huidige verzoekschrift louter hypothetisch van aard is, daar er geen gedwongen uitwijzing is. Dit is niet echter de kern van het probleem. Het bevel is immers maar 30 dagen aanvechtbaar en kan daarna op ieder moment uitgevoerd worden, maar wanneer de uitvoeringsmodaliteiten vaststaan, is geen beroep meer mogelijk, dus is er een 'protection gap' waar het arrest Singh (Cfr. Supra) toepassing moet vinden. De wetgeving zou moeten aangepast worden, zodat als een bevel wordt uitgevoerd, een nieuw beroep mogelijk wordt. Een bevel wordt nu een passe-partout en dit is niet verenigbaar met het arrest Singh en art. 3 gecombineerd met art. 13 EVRM, want er is geen mogelijkheid om dit nadien nog aan te kaarten voor de Raad. Het bevel is niet verenigbaar met de rechtspraak van het EHRM, want als het bevel wordt uitgevoerd is er geen effectief rechtsmiddel meer voorhanden.

3 EHRM, Tanko v. Finland, nr. 23634/94, 19 mei 1994.

Te vergeefs zou de verwerende partij opwerpen dat zij de bestreden beslissing nam in het kader van een gebonden bevoegdheid en dat verzoekende partij, ingevolge de hierboven geciteerde rechtspraak van Uw Raad, het nodige belang zou ontberen bij huidig verhaal.

Uw Raad stelde immers: ondanks de gebonden bevoegdheid waarover een bestuur beschikt, kan de verzoekende partij toch een belang hebben bij het bestrijden van een rechtshandeling indien aan deze rechtshandeling een onwettigheid kleeft of wanneer zij het internationaal verdragsrecht schendt (RvV 21 april 2008, nr. 10.251).

II.3.3. Artikel 13 EVRM is uiteraard internationaal verdragsrecht en dus kan verwerende partij niet stellen dat verzoekende partij geen belang zou hebben bij onderhavig verhaal.

Er wordt dan ook met aandrang verzocht het bevel om het grondgebied te verlaten niet definitief te maken en deze te schorsen en nietig te verklaren."

3.5. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

3.6. De Raad stelt vast dat verzoekster volstrekt in gebreke blijft om concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aan te brengen (cf. ook RvS 20 mei 2005, nr. 144 754) die zouden wijzen op een schending van artikel 3 van het EVRM. Verzoekster verwijst weliswaar naar haar procedure tegen de beslissing met betrekking tot haar medische regularisatie-aanvraag, het feit dat zij ernstig ziek zou zijn en dat zij niet kan terugkeren naar haar land van herkomst omdat er geen adequate medische behandeling aanwezig zou zijn, maar bij onderhavig verzoekschrift werd geen enkel medisch attest gevoegd dat toelaat om te besluiten dat verzoekster een onmenselijke of vernederende behandeling riskeert. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling volstaan op zich niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM (RvS 19 december 2003, nr. 126 663). Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt er slechts in zeer uitzonderlijke gevallen sprake is van een inbreuk op artikel 3 van het EVRM inzake vreemdelingen met medische problemen, met name indien aannemelijk wordt gemaakt dat er bij verwijdering een risico bestaat voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene omwille van een aandoening die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte (EHRM 27 mei 2008, *N t. Verenigd Koninkrijk*, § 42; EHRM 2 mei 1997, *D. t. Verenigd Koninkrijk*, § § 53 en 54). Uit niets blijkt dat er te dezen een dergelijke uitzonderlijke situatie voorhanden zou zijn.

3.7. Daarnaast wijst de Raad erop dat de procedure van verzoekster in het kader van haar medische regularisatie-aanvraag (rolnr.: RvV 161 296) gericht is tegen een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard, waardoor de uitkomst van het annulatieberoep in beginsel geen invloed heeft op haar actuele onregelmatige verblijfssituatie. Verzoekster voert terecht aan dat haar beroep tegen de onontvankelijkheidsbeslissing niet automatisch schorsend is. De Raad stipt echter aan dat verzoekster haar beroep tot nietigverklaring vergezeld liet gaan van een vordering tot schorsing, waardoor zij, overeenkomstig artikel 39/85, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet de versnelde behandeling van dit schorsingsverzoek kon vragen indien de tenuitvoerlegging van het thans bestreden bevel of een andere verwijderingsmaatregel imminent zou worden. De vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen zoals bedoeld in artikel 39/85, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet heeft op grond van artikel 39/85, § 3 van diezelfde wet *de iure* een schorsende werking. De door verzoekster noodzakelijk geachte wetswijziging werd ondertussen doorgevoerd, zodat

verzoekster zelf bij machte was om desgevallend te vermijden dat zij zou worden gerepatrieerd alvorens haar beroep tegen de beslissing inzake haar medische regularisatie-aanvraag door de Raad zou zijn behandeld. In zoverre de kritiek van verzoekster niet louter als wetskritiek dient te worden beschouwd, mist hij thans juridische grondslag.

3.8. Waar verzoekster betoogt dat zij momenteel niet weet waarheen de Belgische autoriteiten haar zullen uitwijzen, wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing enkel een bevel om het grondgebied te verlaten omvat en geen gedwongen terugleiding inhoudt. De voorbeelden uit de rechtspraak die verzoekster aanhaalt hebben betrekking op vreemdelingen die werden vastgehouden met het oog op hun terugleiding. De kritiek van verzoekster komt in de huidige stand der dingen voorbarig over. Bovendien dringt zich de vaststelling op dat er bij verzoekster geen enkele onduidelijkheid bestaat over haar land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf. Zoals hierboven reeds aangehaald, kon verzoekster het schorsingsverzoek versneld laten behandelen middels een vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen indien de tenuitvoerlegging van onderhavig bevel imminent zou zijn geworden.

3.9. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 3 van het EVRM. Wat de aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM betreft, dient te worden vastgesteld dat dit artikel niet zelfstandig kan worden ingeroepen, zonder aan te tonen dat een door het voornoemd verdrag beschermde vrijheid of recht geschonden is. Gezien de schending van artikel 3 van het EVRM niet kan worden weerhouden, dient niet te worden nagegaan of artikel 13 van het EVRM *in casu* van toepassing is en desgevallend geschonden werd (RvS 28 februari 2005, nr. 141 340).

De Raad treedt de verwerende partij waar zij stelt dat de opgeworpen schendingen van de hogere rechtsnormen niet kunnen worden aangenomen, waardoor de exceptie van niet ontvankelijkheid gegrond overkomt.

Het beroep is niet ontvankelijk wegens het gebrek aan het rechtens vereiste belang.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen april tweeduizend vijftien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

F. TAMBORIJN